

Hồi Thứ Hai

GIẢ CÂM GIẢ ĐIỆC

Bấy giờ trời đã canh năm, gà rừng gáy rộ, trời đã hừng sáng sau núi Liên Hoa dãy Hoàng Sơn, vùng căn cứ địa của Bách Hoa Giáo xuất hiện một chàng thiếu niên khoảng chừng mười ba mươi bốn tuổi.

Đầu tóc bù xù, mặt mũi lấm lem, áo quần rách tả tơi, duy chỉ có đôi mắt là trừng trừng nhìn đầy oán hận.

Chàng xách hai chiếc thùng lần đi về phía cái giếng nơi cuối con dốc.

Ừc, ừc, hai tiếng liên tục, chàng đã múc đầy hai thùng nước hít một hơi dài để khí, xách hai thùng nước chạy như bay lên dốc.

Chàng thiếu niên trông có vẻ gầy còm, nhưng sức lực thật hơn người. Hai thùng nước nặng ít ra cũng năm bảy chục cân, nhưng xem dáng đi nhẹ nhàng như không, nước trong thùng tuyệt nhiên không rơi ra ngoài một giọt.

Con dốc thật dài, thật cao, người thường tay không đi một hơi chưa chắc lên đến đỉnh dốc. Vậy mà chàng xách hai thùng nước nặng đi một hơi đến hơn nửa dốc mới dừng lại ngồi nghỉ.

Lúc này trời đã sáng hơn mới nhìn rõ mặt mũi chàng thiếu niên. Người gầy còm, da mặt vàng như nghệ, quần áo rách rưới, rõ ràng không được sống trong sự yêu thương đùm bọc của người thân.

Mặc dù vàng vọt, nhưng gương mặt chàng vẫn không giấu được nét khô khan, đôi chân mày rậm xé ngược, mắt to mũi thẳng xem chàng cũng con nhà gia thế. Chàng ngồi bất động cạnh thùng nước, mắt chàng chăm chăm nhìn sang tảng đá to cạnh lối đi. Trên tảng đá khắc một hình nhân, đầu không có tóc dưới cằm có một chòm râu bạc.

Nhìn một hồi lâu, bất giác chàng ứa nước mắt, cất giọng thê lương tự nói một mình:

– Ông ơi! Sao ông không đến cứu cháu...

Bỗng chàng giật mình, trên đỉnh dốc có tiếng quát tháo:

– Long Bình! Tên tiểu tạp chủng kia! Lại làm biếng nữa rồi!

Chàng cúi đầu len lén chùi nước mắt rồi rút từ trong bụi cỏ một cây đòn gánh, móc vào hai thùng nước gánh lên.

Có điều tình hình lúc này đã khác xa lúc nãy.

Dáng chàng trông xiêu vẹo, hai thùng nước lắc lư, như phải cố hết sức dưới trọng lượng của hai thùng nước. Khi đi đến bậc đá cuối cùng, nước trong thùng đã

văng ra ngoài hơn phân nửa.

Bên trên là một khoảng đất bằng, một hán tử trung niên to béo đứng sẵn, chỉ chờ chàng lên đến, lập tức la mắng:

– Tên tiểu tạp chủng này thiệt vô tích sự, sáng sớm gánh có mấy thùng nước cũng làm biếng! Người còn coi giờ này đã là giờ nào rồi?

Chàng lặng thinh không nói, gánh nước đi thẳng vào nhà bếp đổ vào nồi rồi quảy quả gánh đôi thùng không đi.

Gã mập đến chắn ngang lối đi, hách dịch hỏi:

– Người lên núi đã ba năm nay, chưa hề nghe người hé răng nói nửa lời. Người thật sự bị câm hay giả bộ đó?

Chàng trai cúi đầu làm thinh, không thèm để ý tới gã mập vòng qua gã đi xuống núi.

Gã mập lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

– Khá lắm! Hôm nay lão gia không cho người ăn cơm coi người gan đến bực nào!

Gã chưa dứt lời bỗng nghe tiếng giày cỏ kéo lê lệt xẹt gã giật mình nhìn lại bỗng thấy một lão hòa thượng già nghèo khổ lê bước đến.

Lão hòa thượng tóc bạc lún phún, đội một chiếc nón rách bươm, mặt mũi lo lem, chiếc tăng bào thiếu cổ, rách tay, vạt trước vạt sau đều tơi tả. chân mang một đôi giày cỏ cũng xơ xác không kém. Trông lão ba phần không giống người, bảy phần giống quỷ đi đâu cũng kéo lê đôi giày cỏ lệt xẹt.

Gã mập nhìn thấy lão hòa thượng hồn phi phách tán vội vàng nhảy đến chặn ngang cửa bếp, nài nỉ:

– Đại hòa thượng, ngài là kẻ trên người trước, xin gia ân đừng làm khó dễ tiểu nhân.

Lão hòa thượng tựa như đui như điếc, vẫn nhìn về phía trước như không thấy người cản lối cứ đều bước tiến tới Gã mập bỗng thấy hoa mắt, lão hòa thượng tự đứng biến mất. Nói sao cho hết kinh hãi, gã mập vội vàng quay người chạy vào nhà bếp, tô yến sào canh gà vừa nấu đã không cánh mà bay. Gã bứt đầu bứt tai kêu khổ luôn miệng.

Lại nói chàng thiếu niên, tiếp tục xách hai thùng nước chạy lên dốc về đến chỗ cũ để đôi thùng xuống nghỉ, thò tay vào bụi cỏ tìm đòn gánh, nào ngờ cây đòn gánh mới đó mà đã biến mất.

Thất kinh hồn vía. Chàng vội vàng tìm kiếm xung quanh, lúc lâu sau thấy cây đòn gánh nằm ngang trên một nhánh cây cách mặt đất năm trượng, bên cạnh cây đòn gánh còn có lão hòa thượng đang ngồi hai tay bưng một tô sứ rất đẹp lim dim đôi mắt từ từ thưởng thức món ăn trong tô, dáng vẻ ung dung tự tại vô cùng.

Đối với chàng, lão hòa thượng này không xa lạ gì, bởi lão thường xuyên đến nhà bếp lấy trộm đồ ăn.

Quả tình, lão hòa thượng có chiếc mũi vô cùng tinh nhạy, cứ mỗi lần ở nhà bếp có làm món gì ngon là y như rằng lão xuất hiện, các đầu bếp đều dở khóc dở cười, lão phá phách một trận rồi lấy đồ ăn ra ngoài thưởng thức. Tuy lão phá phách như vậy nhưng không ai dám đắc tội với lão, bởi càng làm dữ thì lão phá phách càng hung.

Bách Hoa Giáo là một trong ba giáo phái lớn nhất trong võ lâm, cao thủ nhiều vô kể, đã bao lần nhà bếp mời mấy tay cao thủ đến để đối phó với lão hòa thượng. Nhưng lạ thay dường như lão muốn giỡn mặt với Bách Hoa Giáo vậy. Người đến thì lão mất tâm, vừa quay lưng đi thì lão lại xuất hiện.

Bởi vậy mấy tay đầu bếp đều đau đầu vì lão, thấy lão xuất hiện là kêu khổ thấu trời, nhưng không cách gì chế phục được lão.

Nào ngờ bây giờ đến lượt lão ghẹo đến chàng!

Chàng cũng biết lão hòa thượng là một dị nhân trong giang hồ, nhưng vẫn không nể mặt, lượm một hòn đá nhằm lão hòa thượng ném tới.

Với sức lực của chàng, một cái ném như vậy khiến người ta u đầu chảy máu, nhưng viên đá vừa đụng phải người lão bỗng như sao băng rơi xuống.

Khí giận tràn hông, chàng định mở miệng chửi lão bỗng thấy lão hòa thượng vỗ đầu kêu:

– Ái da! Hai con chó con đến rồi!

Nói chưa dứt lời bỗng lão buông người rơi xuống đất, cây đòn gánh cũng rơi theo.

Chàng trai nghe nói có “Hai con chó con” đến vội vàng chạy lại nhặt đòn gánh, chừng ngẩng đầu lên lão hòa thượng không còn ở đó nữa!

Chàng quay lại chỗ hai thùng nước, nhìn lên đầu dốc, đã thấy một đôi thiếu niên nam nữ, cũng trạc tuổi chàng.

Đôi nam nữ đứng sừng sững trên đầu dốc, dáng mạo như tiên đồng ngọc nữ, ăn mặc cực kỳ hoa lệ.

Chàng trai nhìn đôi nam nữ hoảng hồn thu ngay mục quang, vội nhấc gánh nước từ từ leo dốc đi lên.

Bỗng nghe thiếu nữ cất tiếng nói:

– Huy ca xem nào, gã vẫn chưa chết.

Gã thiếu niên bên cạnh tiếp lời:

– Ủa. không những hấn không chết mà còn gánh nước được nữa! Có điều sống như vậy thì không bằng chết sớm cho rảnh nợ.

Nguyên đôi thiếu niên nam nữ này là anh em cô cậu. Gã kia họ Lưu tên Huy, thiếu nữ tên Đồng Điều.

Nguyên Đồng Điều là cháu họ của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, bởi thiên tính thông minh, nhưng lại vừa điêu ngoa vừa dã man nên thường gọi là Điều Man công chúa.

Tiếp theo, bỗng nghe Đồng Điều nói:

– Huy ca. Anh xem hấn có phải là tên câm không?

Lưu Huy nói:

– Không phải đâu, thông thường người ta vừa câm vừa điếc, còn hấn đâu có điếc!

Điều Man công chúa cười khanh khách nói:

– Anh có cách gì làm cho hấn nói không?

Lưu Huy nhường mày nói:

– Việc này có khó khăn gì!

Dứt lời, gã phi thân tung người lên quét ngang chân chàng thiếu niên. Tội nghiệp chàng trai vừa mới bước chân lên định bước tới bị một cái quét của Lưu Huy té nhào tới phía trước, mắt mũi sưng húp, máu mũi chảy ròng ròng.

Nhưng chàng trai vẫn không kêu la tiếng nào. Có điều khi ngã nhào tới trước, hai thùng nước va vào thêm đá. nước trong thùng văng ra ướt hết mặt mũi quần áo của Lưu Huy.

Điều Man công chúa thấy vậy vỗ tay cười lớn, nói:

– Lưu Huy! Anh là gà nhúng nước, hấn là trâu rừng con!

Lưu Huy nghe nói, tức giận ngút trời, gầm gừ:

– Xú tiểu tử! Người muốn chết! Bỏn thiếu gia phải sửa người một trận!

Dứt lời gã tiến đến gần chàng trai.

Bỗng lúc đó xuất hiện một lão nhân cao lớn, cụt một chân, xem phục sức hình như là người phụ bếp.

Lão nhân vừa xuất hiện nhanh tay nắm áo chàng trai ném mạnh vào trong nhà bếp đồng thời vòng tay nói với đôi thiếu niên:

– Thằng nhỏ này mất dạy có mắt không trông, dám mạo phạm nhị vị, để tiểu nhân dạy nó một trận nên thân, nhị vị khỏi nhọc công ra tay.

Lưu Huy thấy có người bợ đỡ mình, lửa giận đã hạ.

Liên quay sang dất tay Điều Man công chúa đi nơi khác. Thế là nhờ lão nhân cụt chân, chàng trai khỏi bị một trận đòn oan.

Trời đã đúng ngo, trong nhà bếp chỉ còn lại lão nhân cụt chân và chàng trai.

Lão nhân đang lăm thâm chử rửa mấy con ruồi trong nhà bếp. Bỗng thấy lão thò ba ngón tay ra và chụp vào khoảng không tiếp theo là một con ruồi chết trong tay lão. Đắc thủ lão nhân đắc ý ra tay liên tiếp, càng lúc càng nhanh, xác ruồi chết rớt đất càng lúc càng nhiều. Chàng trai ngồi nhìn thích thú vô cùng, không biết đây là loại công phu gì. Chợt thấy lão nhân ra tay chậm lại, ý chừng như muốn cho chàng xem rõ để bắt chước.

Chàng trai vốn thông minh, lập tức hiểu ý lão nhân, đứng lên lấy thế theo cách thức của lão nhân mà làm.

Chàng cũng đưa ba ngón tay ra nhằm con ruồi chớp tới. Chàng nhìn rõ ràng con ruồi bay có vẻ như không nhanh lắm, tưởng chừng đã chớp trúng, nhưng nào có đơn giản như vậy. Chàng chớp liên tiếp năm sáu tráo, đều chớp vào khoảng không, nhưng chàng tin tưởng chỉ cần luyện tập một thời gian là có thể ra tay nhanh và chuẩn xác như lão nhân một chân.

Từ hôm đó trở đi, nhân lúc vắng người, chàng liền trốn ra ngoài tập luyện. Một hôm sau khi chớp một chục lần không trúng, cuối cùng chàng cũng chớp trúng một con. Có điều ba ngón tay đã thấy mỗi như như không phải tay của chàng nữa. Mặc dù vậy trong lòng chàng mừng vui khôn tả!

Sau nửa tháng luyện tập, tay mắt của chàng ngày càng linh hoạt, tuy chưa đạt được đến mức bách phát bách trúng nhưng hễ ra tay mười lần thì cũng trúng được năm sáu.

Một buổi trưa nọ, chàng đang mải mê luyện tập trong nhà bếp, bỗng thấy mấy con ruồi trở nên linh hoạt dị thường, chớp liên mười mấy chiêu vẫn không trúng được con nào. Mỗi lần ra tay thấy rõ ràng đã chớp trúng nhưng con ruồi bỗng trầm xuống lòn qua kẽ tay bay mất.

Chàng hơi ngạc nhiên, nhưng vốn kiên định đâu dễ gì chịu buông tay, tiếp tục xuất chiêu chớp tới. Đang sắp nắm trúng con ruồi bỗng thấy một luồng gió nhẹ lướt qua bàn tay thối con ruồi ra khỏi khoảng giữa ba ngón tay.

Chàng lạ lùng quay lại, thì ra lão hòa thượng tóc ngắn đã đứng đằng sau từ bao giờ.

Thấy chàng quay lại, lão nhe răng cười nói:

– Nhà người học ai mà ra tay dở như vậy?

Chàng biết rằng lão không phải là người của Bách Hoa Giáo, cảm thấy hơi yên lòng bèn quay người định bỏ đi.

Lão hòa thượng cười nói:

– Người mỗi ngày, trốn ra đây luyện công, đừng tưởng quỷ không hay thần không biết. Nếu muốn người không biết thì đừng làm, nhớ lấy! Vả lại luyện như người thế này có luyện đến già cũng không nên tích sự gì, đặc biệt chiêu người xuất vừa rồi thật tệ không tưởng nổi, người xem này...

Chưa dứt lời, hai tay lão đồng thời đưa ra mỗi tay sử dụng một loại thủ pháp khác nhau, cùng lúc chộp trúng hai con ruồi.

Đáng kinh ngạc hơn nữa là trong lúc ra tay hai mắt lão nhắm tịt lại, vậy mà hai tay lão như có mắt, ra tay là đắc thủ ngay.

Khi lão thả ra hai con ruồi bay vụt đi như không hề bị thương chút nào.

Trông thấy bản lĩnh của hòa thượng kinh người, so với lão nhân một chân thật là một trời một vực. Đang định thần để tìm hiểu rõ thủ pháp của lão để bắt chước.

Lão hòa thượng đột nhiên dừng tay, nhìn chàng nháy mắt cười nói:

– Đừng tưởng ngươi thông minh hơn người rồi học được tất cả. Nếu không chịu lạy ta. kêu bằng sư phụ thì đừng hòng học được.

Chàng vốn tính kiêu ngạo, dùng sức mạnh cưỡng bức uy hiếp, càng làm chàng bất phục. Nghe khẩu khí lão hòa thượng có vẻ bức chàng lạy lão làm thầy, trong lòng bất mãn, liền quay người đi thẳng.

Tuy vậy lời nói lúc đầu của lão hòa thượng vẫn còn lớn vồn trong đầu chàng:

“Nếu muốn người ta không biết thì đừng làm”.

Chàng tự nhủ:

“Lão hòa thượng nói có lý, từ nay về sau ta phải cẩn thận mới được”. Một hôm, lúc đang gánh nước chàng bỗng thấy một lão tiều phu đang gánh củi lên núi.

Lão tiều phu này là cha của Đại Cầu, người chuyên lo việc đốn củi đưa lên núi, mấy ngày nay Đại Cầu bị bệnh nên cha hắn ngày ngày thay con gánh củi nên lão tiều phu đến gần giếng, nhìn chàng gật đầu như tỏ ý chào, rồi để gánh củi xuống nghỉ ngơi.

Bỗng từ bó củi một con rắn đen tuyền bò ra. Chỉ thấy chiếc đầu hình tam giác cất lên, nơi cổ bẻ ra bằng bàn tay, lưỡi đỏ lè ra thụt vào đã khiến người ta nổi gai ốc khắp mình. Lại thêm đôi mắt màu lục ti hí lấp la lấp lánh, miệng phun khí độc phì phì rõ ràng đây là một loại rắn độc. Lão tiều phu nhìn thấy độc xà chẳng những không sợ mà còn cười nói:

– Đồ súc sinh này, lúc nãy tìm không thấy thì ra ngươi trốn trong bó củi.

Dứt lời lão rút từ ngực áo ra một sợi dây dài chừng bốn thước cầm sẵn nơi tay. Chỉ thấy tay cầm một đầu dây đột nhiên cuộn lại rồi nhanh như chớp phóng thẳng vào con độc xà.

“Bộp” một tiếng, chiếc đầu nhỏ hình tam giác của độc xà bị kích trúng nát nhừ như tương.

Lão tiều phu thu tay về, quay sang chàng, mỉm cười nói:

– Xin tiểu ca đừng cười chê, đó chẳng qua là một luồng khí mà thôi.

Chàng thấy nội một chiêu đó của lão tiều phu cũng chứng tỏ đó là một loại võ

công đặc dị! Buổi trưa khi mọi người đã đi hết chàng lên ra sau núi rút từ ngực áo ra một sợi dây nhỏ dài khoảng hai thước, thử làm cho nó cuộn lại.

Nào ngờ, chàng cũng làm giống như lão tiều phu lưng gù nhưng sợi dây nào có chịu động đây. Bỗng chàng nhớ lại lời của lão phu ban sáng:

“Chỉ là... một luồng khí”. Một năm trở lại đây, nội công của chàng ngày một tinh tiến nên cũng biết thế nào là “Khí”. Còn đang suy nghĩ trong đầu bỗng thấy sợi dây động đây. Thử đề khí vận công, sợi dây đột nhiên thẳng ra. Trong lòng cả mừng thử làm cho sợi dây cuộn lại rồi thẳng ra như lão tiều phu ban sáng, nhưng sợi dây trong tay chàng không linh hoạt được như vậy. Tuy vậy, phát hiện này cũng đủ làm chàng phấn chấn không sao kể xiết.

Tỉnh mơ hôm sau chàng ra giếng lấy nước như mọi ngày. Mắt nhìn bốn phía thấy không một bóng người, bèn từ ngực áo rút ra một sợi dây bắt đầu luyện tập.

Bởi chàng không hiểu tường tận cách điều khiển sợi dây như ý mình, nên tập mãi mà sợi dây cũng không chịu động như ý. Muôn phần bức bối, chàng vung tay ném mạnh sợi dây, nào ngờ sợi dây rời tay đã tự động cuộn lại văng ra xa. Chàng khấp khởi mừng thầm vội nhìn theo hướng sợi dây bất giác giật mình, lão hòa thượng tóc ngắn, chính lão đã chọc ghẹo chàng.

Lão hòa thượng cười hà hà. nói:

– Cung hỷ! Cung hỷ! Chúc mừng người lại học được một tuyệt nghệ, nhưng dưới mắt hòa thượng này đó chỉ là trò chơi mà thôi.

Dứt lời lão lấy sợi dây đặt trên lòng bàn tay, hai đầu thông xuống đất, không thấy lão lấy hơi vận sức gì mà sợi dây đột nhiên thẳng ra. tiếp đó lão dùng sợi dây làm đòn gánh, gánh hai thùng nước lên đi bon bon.

Đến chỗ chàng nghỉ chân thường ngày, lão đặt gánh nước xuống rồi cầm một đầu sợi dây phóng thẳng vào bậc đá. Coi bậc đá cứng rắn dường nào, vậy mà sợi dây cắm vào sâu quá nửa. Chàng ở phía sau đi tới bất giác há hốc mồm nhìn.

Đến lúc chàng sức tỉnh nhìn lại, lão hòa thượng đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Đêm đó chàng cứ nghĩ mãi về lão hòa thượng, không biết lão là người hay tiên, là thần hay quỷ, cứ lẩn qua trở lại không sao chớp mắt được.

Chốc lát, trời độ quá nửa đêm, chàng đang mơ mơ màng màng bỗng bên tai nghe vang lên mấy tiếng động khác thường. Lúc này chàng đã có một căn bản nội công khá thâm hậu, nên chỉ cần một tiếng động cực nhỏ, cũng làm chàng tỉnh giấc, vừa mở mắt nhìn ra. cạnh chỗ chàng nằm, không biết tự bao giờ đã ngồi một hàng ba người.

Một người là lão nhân một chân ở nhà bếp, một người là lão tiều phu lưng gù, còn một người nữa chàng chưa thấy qua có điều là lão già này trông gầy nhom yếu ớt, tuy chỉ có đôi mắt lão long lanh chớp trong đêm chứng tỏ lão có một nội lực

kinh người.

Chàng kinh hồn ngồi dậy, chưa kịp mở miệng đã nghe lão già gầy lên tiếng:

– Người họ Long chứ không phải họ Hồng, đúng không?

Ông người nói cho bọn ta biết người tên Long Bình.

Thì ra chàng chính là thằng nhỏ Long Bình bị Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bắt đi đêm nọ.

Lúc ấy Bách Hoa bà bà sợ Ngân Tu Tẩu nên chế ngự Long Bình để thoát thân. Về sau mục định giết Long Bình đi nhưng lại sợ Ngân Tu Tẩu đến đòi người. Mục tuy thân là giáo chủ một giáo phái nhưng cũng không dám ra mặt đối địch trực tiếp với Ngân Tu Tẩu nên bắt Long Bình nhốt ở hậu sơn làm đầy tớ.

Thấm thoát đã ba năm, không thấy Ngân Tu Tẩu đến đòi người làm mục cũng quên khuấy chàng.

Bấy giờ đột nhiên xuất hiện ba người. Tuy dung mạo không giống lắm nhưng Long Bình cũng ngỡ ngờ đấy là ba vị quái nhân xuất hiện ở Bạch Mã Hồ năm nọ.

Long Bình nghi nghi hoặc hoặc nói:

– Ba vị tôn giá là...

Lão nhân gầy không chờ chàng nói hết lập tức chen vào:

– Ba anh em lão phu từng có duyên gặp người ở Bạch Mã Hồ ba năm về trước.

Long Bình thấy đúng như dự đoán của mình vội hỏi:

– Còn ông của tôi đâu?

Chàng hỏi như vậy vô hình chung như nhận mình chính là Long Bình.

Lão nhân gầy cất giọng thê lương nói:

– Ông của người...

Long Bình rung động tâm thần, vội hỏi:

– Ông của tôi, người làm sao rồi?

Nguyên ba người này là ba trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt. Lão nhân một chân là Vũ Sư Thường Đồng, lão tiểu phu lưng gù là Phong Thần Ngô Cổ còn lão nhân gầy là Điện Tẩu Cam Bạch Thủy.

Cam Bạch Thủy nhẹ giọng nói:

– Hai nhi, nghe ta nói.

Tiếp đến lão kể ra những điều mà Long Bình chưa từng nghe nói đến bao giờ.

Nguyên Ngân Tu Tẩu là sư thúc tổ của chàng. Một lần đi Miêu Cương, lão bị Âm Dương Song Thi ám toán. Ngân Tu Tẩu võ công cái thế, mặc dù bị mai phục lão vẫn phá được trùng vây thoát hiểm, có điều lão bị thương nặng. Sau khi thoát

hiểm lão vận công trị thương nhưng không may Bách Hội huyết bị bế tắc.

Bởi Thiếu Dương thần công không giống như các loại nội gia tâm pháp khác, một khi không thể tự vận công đả huyết thì chỉ có thể dùng nội công của bản môn phù trợ, ngoài ra không còn cách nào khác.

Thế là Ngân Tu Tẩu đến Trung Nguyên tìm người sư diệt duy nhất của mình là Long Quyền. Nào ngờ lão tìm đến vừa lúc Long gia lâm nạn, chỉ kịp cứu được một mình Long Bình.

Bởi lão thọ thương nên không thể truyền thụ võ công cho chàng, chỉ còn cách đem nội công tâm pháp Thiếu Dương thần công dạy cho chàng.

Ngân Tu Tẩu muốn giao chàng cho ba vị nghĩa bá nhờ ba vị giúp chàng tìm kiếm tung tích thân phụ, đồng thời truyền võ công cho chàng và trợ giúp chàng trong việc báo thù.

Lúc ấy Long Bình còn quá nhỏ, nhiều việc không thể nói cho chàng biết nên Ngân Tu Tẩu muốn trực tiếp trực tiếp gặp mặt Tam Tuyệt để dặn dò gửi gắm đôi điều, thế nên trưa hôm ấy lão bắt đầu leo lên Bách Trượng Phong bằng lối dốc đá sau núi. Bởi lão bị bán thân bất toại nên phải mất hơn nửa ngày mới lên đến đỉnh núi.

Không may đúng lúc ấy Bách Hoa Giáo Chủ đến tầm cừ, Tứ Tuyệt trận thiếu một vị “Lôi”, nên uy lực giảm đi nhiều, cuối cùng Tam Tuyệt đều thọ thương.

Gặp lúc muôn phần nguy cấp, lão tập trung chút chân nguyên còn sót lại, chút chân nguyên cuối cùng để duy trì mạng sống lão “Hù” một tiếng làm Bách Hoa bà bà Đồng Sầu kinh hồn tháo chạy, cứu lấy mạng sống của Tam Tuyệt.

Sau khi Bách Hoa bà bà tháo chạy, lão không còn sức lực, không giữ nổi thân mình, liền ngã nhào ra đất chờ Tam Tuyệt tập trung lại, lão dặn dò xong là nhắm mắt xuôi tay, hồn về thiên quốc!

Tình cảm của Long Bình đối với sư thúc tổ còn thâm sâu hơn cốt nhục, nghe đến đây chàng không ngăn nổi dòng lệ bi thương, phát thệ quyết luyện thành tuyệt học báo thù cho lão.

Lệ thảm tuôn trào, chàng cất giọng thê lương nói:

– Đại bá bá. sư thúc tổ cháu còn căn dặn điều gì nữa?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

– Ngân Tu Tẩu tiền bối dặn, lúc ấy trong đám khói lửa không thấy thi hài phụ thân người, tin rằng hãn mệnh mang tuyệt học không đến nỗi táng mạng dưới tay kẻ thù. Đồng thời di mệnh cho ba anh em ta. quyết tìm cho được phụ thân người và tìm cách cứu người.

Long Bình không kìm được, ngắt lời Điện Tẩu Cam Bạch Thủy:

– Thưa Đại bá bá. Tam vị đã tìm ra thân phụ cháu chưa?

Chỉ thấy Điện Tẩu Cam Bạch Thủy lắc đầu nói:

– Ba năm nay, ba người bọn ta đi khắp Trung Nguyên, cả Giang Nam, Giang Bắc vẫn không được tin tức gì của phụ thân người, nhưng bởi vì tuổi người ngày một lớn nếu không sớm bắt đầu luyện tập, sợ sẽ bỏ phí thời gian uổng cho một đời của người. Bất đắc dĩ anh em ta phải dùng dị dung thuật hóa trang thâm nhập Bách Hoa Giáo mục đích ngấm truyền thụ võ công cho người. Về sau thấy làm như vậy quá ư mạo hiểm, về lâu về dài chắc chắn người của Bách Hoa Giáo sẽ biết được. Để đề phòng vạn nhất, tốt hơn nên sớm rời khỏi chốn này. Bởi vậy đêm nay bọn ta đến đây nói rõ cho người biết mọi điều rồi mang người rời khỏi đây, tìm một nơi thanh tịnh rồi mang hết tuyệt nghệ của ba người truyền lại cho người. Lâu thì năm năm, ít thì ba năm, chờ người luyện thành tuyệt nghệ rồi đưa nhau tìm kiếm phụ thân người...

Long Bình hỏi:

– Học hết tuyệt nghệ của ba vị bá bá. chẳng nhẽ còn chưa đủ sức báo thù hay sao?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy đỡ lời:

– Sư thúc tổ người lúc lâm chung còn có di ngôn, nếu người chưa tìm được phụ thân luyện thành Thiên Lôi chưởng, tập trung uy lực của Tứ Tuyệt “Lôi, Điện, Phong, Vũ” thì không được nói đến chuyện báo thù.

Long Bình trờng mắt, căm thù nói:

– Gia cừu của cháu là nhân vật ghê gớm nào?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

– Lúc ấy Ngân Tu lão tiên bối không nói rõ, bọn ta cũng không biết, chỉ căn dặn tìm gặp phụ thân người tất biết kẻ thù là ai. Nói cách khác nếu không tìm gặp phụ thân người luyện thành Thiên Lôi Chưởng thì có biết kẻ thù cũng bằng vô dụng, chừng đó lợi bất cập hại, rước họa vào thân.

Long Bình lúc này đã không còn là đứa trẻ khờ khạo, hiếu kỳ như ba năm về trước, giờ chàng đã khôn lớn thông hiểu nhiều việc cảm thấy Ngân Tu thúc tổ sắp xếp mọi việc thỏa đáng vô cùng.

Bỗng nghe Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

– Thời gian không còn nhiều nữa. Chuẩn bị lên đường!

Ngay lúc đó bỗng nghe một giọng cười quái dị từ sau cửa truyền tới, tiếp theo là giọng nói của lão hòa thượng tóc ngắn:

– Khá lắm, thì ra ba con thả rừng các người dám tranh giành đồ đệ với lão hòa thượng nghèo khổ này.

– Hừ! Chắc là các người chán sống rồi!

Ba người nghe tiếng nói hoảng kinh lập tức phân thành ba góc bảo vệ Long Bình.

Long Bình vội xua tay nói:

– Ba vị bá bá đừng sợ, vị hòa thượng này là cao tăng chốn Phật môn, phong trần dị nhân chứ không phải là người của Bách Hoa Giáo!

Bỗng có tiếng nói lạnh như băng vang lên ngoài cửa:

– Hừ! Cao tăng chốn Phật môn! Phong trần dị nhân! Con trâu rừng con này rất cuộc cũng mở miệng thốt ra lời vàng tiếng ngọc. Có điều tiếc cho người sắp chết đến nơi rồi!

Lời nói vừa dứt chỉ nghe “Ầm “ một tiếng, cánh cửa rập xuống nhưng bên ngoài thấy trống không, nào có thấy bóng dáng lão hòa thượng. Nhưng trước ánh trăng mờ ảo, trên cánh cửa hiện hình bốn đóa hoa hồng đỏ thắm, cánh hoa nhuốm máu như sắp nhỏ giọt xuống. Bốn người nhìn thấy hồn phi phách tán, ai nấy mặt mày đều thất sắc.

Rõ ràng bốn người không qua nổi tai mắt của Bách Hoa Giáo.

Vũ Sư Thường Đồng cất tiếng nói trước:

– Đại ca! Đại ca mang Bình nhi đi trước, để tiểu đệ ở lại đoạn hậu.

Phong Thần Ngô Cổ nói:

– Hay là để ta đoạn hậu, hai người bảo vệ Bình nhi đi trước!

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

– Việc gấp như lửa cháy này, không ai ở lại đoạn hậu hết. Cả bốn cùng lúc xông ra. đi được đến đâu hay đến đó Dứt lời lão tung người xông ra cửa. tay nắm chặt cổ tay Long Bình.

Long Bình bị kéo đi như một đứa trẻ cảm thấy bức tức, trong lòng nói thầm:

“Ta đi cũng không đến nỗi chậm lắm, cần gì phải lôi kéo như vậy!” Chàng dùng hết sức bình sinh giằng tay ra khỏi tay lão, nhưng với sức lực chàng làm sao thoát nổi tay của Điện Tẩu Cam Bạch Thủy.

Ba năm nay chàng ngày đêm khổ luyện, cứ ngỡ công lực đã ghê gớm lắm nào ngờ trong tay Điện Tẩu Cam Bạch Thủy chàng như đứa trẻ yếu ớt. Thế mới biết võ học môn mê vô cùng, thiên ngoại hữu thiên, lời dạy của người xưa quả nhiên không sai.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nắm tay Long Bình tung người ra sân, quét mắt xung quanh thấy không động tịnh tiếp tục điểm chân tung người lần nữa. lần này đã đến đầu dốc núi.

Lúc lão định tung người phi thân xuống dốc, bỗng nghe một tràng cười chấn động màng nhĩ:

– Lão Cam, đã lâu không gặp, chẳng lẽ chưa nói câu nào mà đã bỏ đi sao?

Theo sau lời nói từ bên dưới dốc đá. một bóng người cao lớn phi thân lên hươu đao nhắm đầu Điện Tẩu Cam Bạch Thủy chém xuống.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy biết đây là cứ địa của Bách Hoa Giáo trong giáo cao thủ nhiều vô kể, trễ chậm một phút là nguy hiểm một phút. Lão không dám chần chừ vội kéo Long Bình tung người bay xuống dốc đá. chỉ một cái nháy hai người đã đi được mấy chục bậc đá.

Lúc đến được chỗ giếng nước, bỗng thấy từ trong phi ra một đạo ngân quang chắn đường rút lui của hai người. Định thần nhìn lại đã thấy một thiếu phụ, tuổi trên dưới ba mươi, mặc một bộ kinh trang đen tuyền, trên ngực thêu một đoá bạch mẫu đơn. Người này dáng mạo như hoa. phong tư cốt cách hơn người, hoành kiếm đứng cạnh giếng chắn lối đi.

Chỉ thấy nàng nhường mày cười nói:

– Điện Tẩu! Vừa mới đến mà đã vội đi sao? Thật người xem thường Bách Hoa giáo chủ ta quá! Đây là nơi người muốn đến thì đến đi thì đi sao?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy hừ nhẹ nói:

– Bạch Mẫu Đơn! Với một chức hương chủ cởn con, người cũng đòi giữ chân Điện Tẩu này sao?

Thì ra người này nguyên là Bạch Mẫu Đơn, giữ chức hương chủ trong Bách Hoa Giáo.

Mày kiếm dựng ngược Bạch Mẫu Đơn trợn mắt nói:

– Khỏi phí lời, bốn hương chủ cho người thấy đến đây dễ nhưng đi thì khó! Tiếp chiêu!

“Vèo”, một tiếng, đã thấy ánh kiếm nhằm ngực Điện Tẩu Cam Bạch Thủy công tới.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy cười nhẹ, Vung tay ném Long Bình ra xa hơn trượng, không biết vô tình hay cố ý lão ném Long Bình ra ngang đường dẫn xuống “Xoạt!”, Kiếm đã cầm nơi tay, ánh kiếm chớp động nhằm ngay thế công của đối phương chém tới.

Nhưng Bạch Mẫu Đơn nào chịu để binh khí của mình chạm kiếm đối phương, lên biến chiêu, ánh kiếm như sao xẹt nhằm phần dưới của đối phương kích tới.

Chỉ nghe Điện Tẩu Cam Bạch Thủy cười khanh khách, xuất chiêu “Bàn Long Phục Long” biến thành ba thế vừa hóa giải thế công địch vừa tấn công, bức Bạch Mẫu Đơn thối lui liên tiếp.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy là nhân vật nổi danh nhất trong Tứ Tuyệt, một thân tuyệt học chủ yếu biểu hiện ở pho Kinh Điện Kiếm, nên kiếm pháp của lão ít người sánh kịp. Đàng này Bạch Mẫu Đơn cũng là nhân vật tăm tiếng bậc nhất

trong Bạch Hoa Giáo, nếu không phải Điện Tẩu Cam Bạch Thủy thì làm sao có thể bức nàng thối lui như vậy.

Tuy thất thế nhưng thân pháp chiêu số của nàng không hề rối loạn. Bình tĩnh ra chiêu vừa thủ vừa công, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước. Kiếm ảnh rợp trời, kiếm chưa tới kinh phong như đao nhọn áp đảo đối phương.

Sử dụng hết ba chiêu Bạch Mẫu Đơn tuy không chiếm được thế thượng phong nhưng đã cùng Điện Tẩu Cam Bạch Thủy bình thủ, nàng giở hết bình sinh tuyệt học nghềnh địch.

Về phía Điện Tẩu Cam Bạch Thủy tuy thân mang tuyệt học, có thể nói cao thâm hơn Bạch Mẫu Đơn nhiều nhưng phần nóng lòng thủ thắng, phần lo cho an nguy của Long Bình nên không thể phát huy hết uy lực của Kim Điện Kiếm.

Lúc này Điện Tẩu Cam Bạch Thủy rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, rút lui về phía dốc đá không thấy bóng dáng của Vũ Sư Thường Đồng và Phong Thần Ngô Cổ trong lòng càng thêm lo lắng. Vội hướng về Long Bình kêu lớn:

– Bình nhi! Người xuống núi trước, bọn ta sẽ tìm người sau!

Nghe giọng nói lão tự nhiên như không hề có nguy hiểm cận kề, nhưng Long Bình thấy ba vị sư bá vì mình mà phải mạo hiểm vào chốn long đàm hổ huyệt cứu người lẽ nào chàng bỏ đi một mình.

Chàng vội nói:

– Không! Tiểu diệt không đi!

Bạch Mẫu Đơn cười nhẹ:

– Bốn đóa hoa hồng xuất hiện, các người không thấy sao? Mỗi đóa một mạng người, đêm nay các người đừng mong đào tẩu!

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói lớn:

– Người không đi chỉ làm bọn ta phân tâm bảo vệ người mà thôi. Có vậy mà cũng không hiểu. Thôi đi nhanh đi!

Long Bình vốn rất thông minh, mặc dù chưa có kinh nghiệm giang hồ nhưng đối với việc này chàng thấy mình ở lại chỉ liên lụy đến các vị nghĩa bá mà thôi, vội xá Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

– Đại bá bá. Tiểu diệt đi trước!

Dứt lời chàng quay mình chạy xuống núi.

Long Bình tuy chưa luyện qua khinh công thân pháp nhưng cước lực của chàng mạnh mẽ vô cùng, ngày ngày gánh nước với sức nặng của hai thùng nước chàng vẫn có thể đi nhanh như bay đừng nói lúc này đi tay không.

Chỉ thấy thân hình chàng trời lên sụp xuống, hai chân thoăn thoắt, chạy như bay xuống núi.

Nháy mắt chàng đã chạy được mấy chục trượng, đến cạnh bờ vực phía sau núi.

Bỗng nghe giọng nói thanh tao ra vẻ ngạc nhiên:

– Ủa! Tên tiểu tử này học được khinh công thân pháp của ai mà chạy nhanh như vậy?

Tiếng nói vừa dứt, từ sau tảng đá xuất hiện một đôi thiếu niên nam nữ. Gã thiếu niên tướng mạo khôi ngô như Phan An Tổng Ngọc, còn thiếu nữ mỹ mạo như ngọc nữ giáng trần. Thì ra là Lưu Huy và Điều Man công chúa. Địa thế nơi này vô cùng hiểm yếu, một bên tường đá dựng đứng, một bên vực sâu không thấy đáy, con đường rộng chưa đến nửa trượng, hai người đứng chặn đường, Long Bình không còn chỗ nào thoát thân.

Lại nghe Điều Man công chúa nói:

– Huy ca! Thấy em đoán hay không? Nhất định hấn sẽ xuống núi bằng đường này mà!

Lưu Huy “Ừ” một tiếng đáp:

– Điều muội bây giờ ta đối phó với gã cách nào đây?

Điều Man công chúa cười khanh khách nói:

– Huy ca! Sao anh lại hỏi em, anh đã nói là đánh hấn một trận, đến chừng hấn quỳ xuống xin tha rồi bắt hấn giả tiếng chó sủa ba lần rồi mới tha cho hấn mà.

Lưu Huy hỏi tiếp:

– Rồi sau đó?

Điều Man công chúa chau môi nói:

– Anh thiệt khờ quá. Rồi sau đó giết gã đi chứ còn sao nữa.

Lưu Huy cười nói:

– Được! Em xem đây!

Lưu Huy bước tới giơ tay tát thẳng vào mặt Long Bình “Bốp” tiếng kêu vừa thanh vừa lớn, má chàng lập tức xuất hiện dấu bàn tay đỏ ửng.

Mấy năm nay, từ khi lên ở trên núi, cứ hai ba ngày lại bị hai người này hà hiếp đánh đập một lần, nên chàng từ lâu nuôi hận trong lòng, vừa may lúc chuẩn bị rời núi lại gặp cừu nhân.

Đang lúc chàng đang nghĩ cách trừng trị chúng để báo thù, bấy lâu bị hành hạ. Không ngờ Lưu Huy đột ngột xuất thủ, không kịp tránh né, hứng trọn một chưởng máu ra mặt cả lưỡi, mắt nảy đom đóm. Có điều chưa bị té ngã. Chỉ loạng choạng rồi đứng vững lại được, đôi môi mím chặt không hề kêu la một tiếng.

Lưu Huy ngạc nhiên “Í” lên một tiếng nói:

– Gã này khá! Coi người cứng đầu đến mức nào!

Tay trái hấn giờ lên, lại một cái tát nữa giáng vào mặt Long Bình.

Lần này hấn vận lực đầy đủ, định tát cho Long Bình té sấp mới thôi. Nào ngờ chưởng chưa trúng đích bỗng thấy ngón tay bị siết cứng, thì ra tay gã đã bị Long Bình thò ba ngón tay nắm chặt.

Nguyên Long Bình đã thi triển thủ pháp bắt ruồi, chộp cứng ngón tay giữa của hấn.

Mười ngón tay có liên quan đến tim. Long Bình vận công bóp mạnh, Lưu Huy đau thấu tâm can kêu rên không dứt. Điều Man công chúa cười khanh khách nói:

– Huy ca! Anh thật thiếu tráng khí! Hay ho gì mà kêu la như vậy. Lê đình tảo huyết, khó thụ bàn căn (Lưỡi cày quét ngang, cày khô tróc gốc) Lưu Huy đang đau đớn kêu la. đột nhiên nghe hai câu cuối của Điều Man công chúa. lập tức phi cước quét ngang hai chân của Long Bình.

Nguyên Long Bình chưa từng học qua võ công, đương nhiên không hiểu được lời ám chỉ của Điều Man công chúa. Đang lúc đặc ý vì làm cho Lưu Huy đau đớn, nào ngờ hấn lại xuất một chiêu như vậy. Vì không phòng bị, trúng một cước ngã lăn mấy vòng đồng thời buông tay Lưu Huy ra.

Lưu Huy được rảnh hai tay lập tức hươu quyền múa chưởng nhằm Long Bình xông tới.

Long Bình chống mạnh hai tay, tung người đứng dậy! Chàng nghĩ, nếu hôm nay không thoát khỏi Hoàng Sơn thì coi như chết trước mắt, sớm muộn cũng chết vậy thì có gì không liều mạng để phát hết những oán hận bấy lâu chất chứa trong lòng.

Thế là chàng bất kể hay dở, múa tít song quyền xông thẳng vào Lưu Huy không cần biết trên dưới phải trái, cứ nhắm mắt đánh nhẫu. Mặc dù trước nay chàng chưa từng học qua chiêu số quyền pháp nhưng song quyền múa cũng nghe kinh phong vu vu uy mạnh vô cùng.

Lúc đầu Lưu Huy thấy chàng chạy như bay xuống núi cứ ngỡ chàng biết võ công, nhưng lúc hấn tát một chưởng chàng lại không biết né tránh.

Nào ngờ lần thứ hai xuất thủ, bị chàng bất ngờ chộp cứng ngón tay giữa. Nội lực lại thâm hậu hơn hấn nhiều. Rõ ràng chàng đã luyện được nội gia công lực.

Đến lần này xuất thủ, lại múa may loạn xạ, không ra chiêu số gì hết. Thật khiến người khó đoán nông sâu không biết thật sự chàng có biết võ công hay không?

Bỗng nghĩ ra một kế, Lưu Huy đánh dữ một quyền tay trái, chờ Long Bình gạt đỡ, hấn nhanh như chớp thò tay phải nắm lấy cổ tay chàng, thuận đà kéo về phía sau, đồng thời đưa chân quét mạnh!

Loáng Bình vô phương chống đỡ, té nhào tới trước.

Lừa được chàng chiêu này, Lưu Huy không còn nghi ngờ gì nữa. rõ ràng đối phương không biết võ công!

Long Bình chưa kịp chồm dậy đã bị đối phương tung một cước lăn đi mấy vòng. Không để đối phương ngồi dậy, Lưu Huy chạy đến đè một chân lên ngực chàng, định vận lực giẫm mạnh, xuống! Bỗng cảm thấy bắp chân đau nhói, hắn không chịu nổi hét lên đau đớn.

Nhìn lại đã thấy bắp chân hắn bị Long Bình bấu một trảo năm ngón tay cắm sâu vào thịt, máu tuôn như suối. Nhớ lúc trước ở Bạch Mã Hồ, vạch đá Bách Trượng Phong cứng nhường nào mà năm ngón tay chàng còn cắm vào được huyệt hồ là da thịt con người.

Lúc này Điều Man công chúa đứng một bên thấy Lưu Huy bị thương, lập tức gót sen tung lên, song cước đá Long Bình lăn luôn xuống vực...

o O o